

נשאר סחורה

אפרופו שברים: בת יודתי הקטנה, אביבה, היתה פרא קטן בילדותה. את כל החבלות היתה נושאת באומץ. ידעה כבר הממזרה שלא כדאי לה לפתוח את הפה. חשבון ישר הורה לה, שבין זה ורנטבילי להרוויח נוחמים שלא-עושים דבר, ובתמורה להסגיר ולקפה פינוגים גדולים, שאיך שמתגלים נאסרים מיד. יום אחד רחצה באמבטיה עם אחותה הגדולה. לא זיווחה על שום פגיעות, כי הרגלה. וזיף חסם, אבל הסגיר אותה. — „אמא!!!“ זעקה הבכורה. — „תראי!!! חבת שלך שברה לה את הראש!!!“

הקטינה, ביאוש של מפסידו, ניסתה בכל כוחה שלא יהיה עניין. „או!!“ עשתה לאם תנועת ביטול. „זה לא הכל שבור. זה לא הכל!“

בריאות

איך מעלימים

„שפשפת“ בדקה

קיבלתי מיכתב מיצחק שביב שבקיבוץ בית-נור, האומר:

שמו של הספירט הנפלא שכתבת עליו בתור נגדפיטוריות-בריקה, הוא WHITFIELD (היתה שגיאה מקודם?). לחיילי ישראל הוא מכר ותיק מאוד נגד כל סוגי הפיטוריות וגם נגד „שפשפת“. כל אחד יודע ומכיר את הרגשת התבערה הנמשכת רגע, ולאחריה ה„שפשפת“ נעלמת כלא היתה.

בכבוד רב, וכך הלאה. הכל זה אחסן-מיין-אחסן. רק מה בשם האלוהים זו ה„שפשפת“?

קצובות כבעס, עם שתי רגליים הופה-היי, מרוב כאב, שלא הולך כשאמא בסביבה, הפריחו התאוריה.

גם זעזוע מוח לא היה, כי לא הקיאה הילדה, וגם לא התעלפה, בתור סימן בדוק. „אין מה לעשות“ פסק. „צריך חדר-מיון.“ רנטגן, ובטיח בכל איבר, אולי יבוא מימצא. זו סכנה לאיברים הרגישים, אך אין ברירה. נלחמתי בגורל רק עד הלילה. אי אפשר היה יותר. חדר-מיון. בנגות ספאר בתיק, אם במיקרה יבוא הנס של הרעב שלא ימצא אותי לא מוכנה. מגבת מכסה מערומים קטנים, לא-גינטיס-להל-בשהיבשוים-פנים-ואופן. סבתא בהולה ש-הזעקה דחוף. פרצוף תישעה באב עוקב — ידעתי מה חשבה. אולי אומר שם שאני רק המספלת. כל דבר יותר טוב מכתרי האשמה.

חוזרים בחזרה בשיירה מובסת. כל הרופאים לא מגלים מתוך מישוש דבר. חוץ מלצלם את כל האיברים אחד אחד, שבעיני זה רעל קטלני לכמה מקומות שעוד גדלים, אין-מה-לעשות. אמרתי: רנטגן בכל הגוף, ניאט!!! ויהי ערב ויהי בוקר יום סיוט אחד.

למחרת, פקחה בתי עיניים מאירות כהרגלה. חיוך זוהר הפו את כל החדר. הושיטה יד ימין קטנה להתרומם, והבעה של כאבים פליחה דרכה מולי. כתף ימין ליד הצוואר בלטה בנפיחות, והייתה, בין הרים ובין גבעות, פרדסים, מעברות, חזרה לבית-חולים. צילמו את המקום, וזהו, יש לה שבר. — להרים מהצלעות — לא מבית השחי — לא למשוך — ולא לתת לירימין להתעייף.

למרות הכל, הצוציק — הסילון וזחל כמו ג'וק מהיר בכל הבית, אבל ביד ימין עושה פחות תנועות. כל כך צובט בלב! זה כמו כלבון קטן, גורר לו רגל, אבל ממשך כהרגלו במישחקים. אף אחד עוד לא מבין איך נשבר העסק, חוץ מהידען הממשלתי — הסבתא, ש-תחיה.

„סימן שלא נתנו לה ויטמינים!!!“ אמרה — גמרה — חתמה. עכשיו כולם יודעים.

פטנטים

דלק בחצי חנים -

הסקופ שלא פורסם בכולבוסק

כן, זה מאוד לא אזרחי מצידו לספר פטנט כזה לעם שלי, שתחביבו הלאומי זה איך לדפוק את הזולת לגל לצאת ישר. אני בכל זאת מגישה אותו כעת, כי בהמשך תבינו איזו עבודה זה להשקיע. אני את הסחורה שלי יודעת. בונה על זה בטוח, בעיניים עצומות. איפה שיסריח קצת מעבודה, שמונה קילומטר — בכיוון הפוך — תמצא ישראלים. אנחנו גזע מעורן מאין כמותו. עשן יוצא אצלנו רק ממחר שבות.

או זה מה שהיה. היינו ערב אחד בתוכנית ראיונות של שמוליק שי. לשמרי ליק קם דור שלא יודע את יוסף, וסתם חבל. האיש ממש בסדר. לעניין, זה לא מילה. הקיצר, עלו ירדו מהבמה כל הלודרים, עד שהגיע זה מכלבוסק, עם הקול הסקסי, מסייה רפי גינת. סיפר

את הסקופ. „יעניי, זה בכוונה. תיכף גם תבינו. היום, כשאני יודעת את הפטנט, ותיכף! אסקוט רגע! גם אתם, אני חושבת שלחננו היתה הצעקה. ביצוע הסיפור כל כך קשה, שזה גובל בחוסר אפשרות מימוש. אבל נלך לפי הסדר. הרס אותי העסק. סוד כזה, שלא אדע! תלשתי חתיכות בשר מכל חבר טלוויזיוני, שיגלה לי מה, אלה, אשף, זה בטוח. כבר יש לי הוכחות. הם מגלים רק מה שרע לעם. אם יש להם מידע שיעזור לו — דווקא אותו גוננים. הקיצר, ישועה לא באה לי מהם. אפילו אלכס גילעדי, שהוא חבר, פתאום נהיה לויאלי, ולא לטובתי.

ביקשתי את הבעל, שיש לו יד ורגל בעיסקי המנועים, שיברר עניין. ידעתי, לא יכזיב. „בהייד!“ אמר. „כזה דבר עתיק זה

דלק, דלק, דלק בששון ממעיני הישועה

סקופ? — מהר תוציא! ביקשתי. מהר! מהר! או זה כל הסיפור בסך הכל. כמעט מאכזב. לוקחים את השנורקל של המשאבה, שמים אותה בפתח השותה של המכונת, ועל ההדק לוחצים ליאט ליאט ליאט, שיצא זרויף דקיק, ולא נחשול כבד. זרם רציני יותר מזין ספרות במשאבה, שכנראה זזות מכובד מסה מסויימת. או זהו, למי שיש אפשרות טכנית לעבוד בסבלנות של פיל שלוש-חמש שעות, אותן אפשר לשים על משהו ריווחי פי עשר, או הנה התארר רייה. מיכל מלא יורה לו חצי השקעה על המונה. זה לא חנים לגמרי, גא לא לשכות כשעושים את חישובי הרנטביליות. אין מה לדאוג למסוריות העם. המציאות האמיתית בשטח, מדברת. דקה אחת יותר

שכלבוסק עלה על עסק, איך שופכים בנוי לאוטו הצמא. ושמונה המשאבה יורה רק חצי. לפני פירסום הכתבה אספו את בעלי התחנות, הורידו עליהם את המכה. אלה נזעקו עם כל התחת. הגיע הגעולוד עד השמים. הביאו למפיקים מפות ותרשימים מהמחשב, עם הוכחות לא מתפרשות לשתי פנים, שאין שום אפשרות ליכנות אחר. גם בעולם זה ככה, ואין שום טכניקה שזה יהיה אחרת, חוץ מלהחליף למשאבות האלקטרוניקה, איתן כבר אין חכמות. עשו המפיקים של התוכנית חושבים, ועוד לפני שכל העם יצא אל הרחובות, זקנים, נשים וטף, עם ג'ריקנים ופחים לפשט על הבנוין גנוז באופן אחראי יעני,

קוסמטיקה

„בוש חצ'קונים

מה עושה הבן-אדם כשהוא קם בבוקר, וחצ'קון אגדי, פלוס, מנץ לו כפנים? קודם כל הוא מתארגן, שלא יהיו חצ'קונים. אלה, כידוע, מגיעים מחוסר פעולות מסויימות. אחרי-כך לעזור לקטטרופה, הוא רץ

חומר מייבש חצ'קונים בזק! באחריות!

לבית-מירקחת, ומבקש שימזגו לו בבק, בוק, חומר לבנבן דורש נייעור, שהוא תריר פה מוצהרת לאבעבועות. שמים מזה על קצה האצבע, מורחים על החצ'קון, ויהי ערב ויהי בוקר, הוא קטן. חוזרים על כך לפי הצורך גם למחרת, ובוקר מאושר קמים, ואין יותר עניין.

מדי שינסה אדם להתמזמוז. במדינה העצי-בנית שלנו, יכו בו עם נבוט בראש מרוב הסבלנות.

כך התפקשש לנו צ'אנס חיים, לחמוך אנרגיה. למה לא? מה שטוב לאורחים, טוב גם לממשלה. בשערי המדינה, במשאבה הלאומית של הנמל, היה יושב המיישלה-הפטריוט, ומזרוף למיכלים לאט לאט. מתוך האוניות של אנקליסם. אנחנו עם עני, או זו מיצוה. אין כסף לחלב, צריך התחליות. אאופוידרוינין לכם.

היה חלום — וגו!